

ВОЛНЕЙ МАРТИНОВЪ.



а единъ корабъ, който плувалъ къмъ Вестъ-Индийскитъ острови, между другитъ пжтници имало едно малко момиченце — дещеря на единъ богатъ търговецъ.

Въ врѣме на пжтуванието това малко момиченце се отдѣлило отъ своята бавачка и се качило на покрива на кораба, гдѣто само-саминичко тичало насамъ-нататъкъ — играяло си.

Слѣдъ малко отъ друсанието на кораба на момиченцето се завило свѣтъ и, щомъ дошло на края на покрива търколило се, паднжло въ морето и наченжло да се дави . . . Въ това врѣме единъ отъ матроситъ, на име Мартинъ, го видѣлъ и веднага се хвърлилъ въ морето, за да го спаси. Мартинъ сполучилъ: плувнжлъ къмъ момиченцето и го хванжлъ за дрѣхата. Съ едната си ржка той държалъ него (момиченцето), а съ другата — плавалъ къмъ кораба.

По едно врѣме Мартинъ се обърнжлъ на задъ и — що да види? Една голѣма морска риба — *акула* плува право къмъ него съ намѣрение да го изѣде. Ами сега? Сега Мартинъ почнжлъ да вика за помощъ, но матроситъ и пжтницитъ, които въ туй врѣме били на покрива на кораба, се слисали, та не знаели какво да правжтъ. Отъ друга страна морското страшилище се готвело вече да хване жертвата си, така щото само една бърза помощъ е можала да спаси и Мартина, и момиченцето. Тази гледка била ужасна! На покрива стоялъ търговецъ — бащата на момичето, — който трепералъ за живота на своята мила дщеря; а въ водата — матросъ Мартинъ, който жертвувалъ своя животъ за живота на едно чуждо момиче. Ето защо всички съ страхъ и трѣпетъ гледали на тази ужасна картина, безъ да се рѣши нѣкой да отиде на помощъ, при всичко че имало матроси, които се отличавали по своята смѣлостъ.